

Arrest

nr. 136 092 van 12 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK loco advocaat I. FLACHET en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Iraanse nationaliteit, diende op 2010 een eerste asielaanvraag in die werd afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 28 maart 2014 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens een weigeringsbeslissing. Op 2 oktober 2014 diende verzoeker zonder België verlaten te hebben een tweede asielaanvraag in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 5 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.4. De bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Masjid Suleiman. U bent een Arabier van etnische origine. Op 20 juli 2010 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U verklaarde toen niet naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees voor de Iraanse autoriteiten omwille van uw activiteiten als muzikant en omwille van de politieke activiteiten van uw vader D. H. (...) (O.V. 5.888.699) en uw familieleden. U verklaarde tevens niet naar Iran terug te willen aangezien uw vader in België is overleden en u in zijn nabijheid wil verblijven. Het Commissariaat-generaal nam op 17 december 2013 een weigeringsbeslissing inzake deze asielaanvraag aangezien geen geloof gehecht kon worden aan de door u aangehaalde asielmotieven. Er werd tevens gewezen op het feit dat de asielaanvragen van uw ouders D. H. (...) en H. M. N. (...) (O.V. 5.888.699) geweigerd werden op 23 april 2010 aangezien er geen geloof kon gehecht worden aan hun asielrelaas. Aangaande de politieke activiteiten van uw andere familieleden werd geoordeeld dat u er niet in slaagde een gegronde vrees voor de Iraanse autoriteiten kon onderbouwen. Wat betreft het feit dat u nabij uw overleden vader in België wil blijven werd opgemerkt dat dit niet onder de bepalingen van de Geneefse Conventie, noch onder de bepalingen inzake de subsidiaire bescherming valt. Op 28 maart 2014 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep eveneens een weigeringsbeslissing. Op 2 oktober 2014 diende u zonder België verlaten te hebben een tweede asielaanvraag in. U verwees hierbij naar de problemen die uw familie in Iran met de overheid hebben gekend en stelde dat de problemen van uw moeder ook uw problemen zijn. U vreest bij een terugkeer naar Iran in de plaats van uw moeder gearresteerd te worden om uw moeder onder druk te zetten zich bij de politie aan te melden. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende kopieën neer: uw karte-melli (nationale kaart); uw shenasnameh (boekje van burgerlijke stand); een kopie van een eigendomsakte die uw moeder als borg gaf om haar vrijlating te bekomen; en een oproepingsbrief dd. 5 december 2013 waarin G. L. (...), de schoonbroer van uw moeder, wordt opgeroepen zich op 3 december te melden.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u zich voor uw huidige asielaanvraag uitsluitend beroept op de motieven die uw ouders bij hun asielaanvragen hebben uiteengezet. U stelde dat de problemen van uw moeder ook uw problemen zijn en u vreest bij een terugkeer naar Iran in de plaats van uw moeder gearresteerd te worden. Er dient echter opgemerkt te worden dat in de opeenvolgende asielaanvragen van uw vader en moeder telkens een weigeringsbeslissing werd genomen. Zo diende uw vader op 8 maart 2006 een eerste asielaanvraag in België in waar het Commissariaat-generaal (CGVS) op 31 augustus 2006 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf nam gezien het bedrieglijk karakter van deze aanvraag. Uw vader diende op 29 januari 2009, gelijktijdig met uw moeder, een tweede asielaanvraag in. In het kader van deze asielaanvragen nam het CGVS op 16 december 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 23 april 2010 die stelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan het relaas van uw ouders en evenmin geloof gehecht kon worden aan de problemen die de aanleiding vormden tot jullie vertrek uit Iran. Op 22 oktober 2013 diende uw moeder een tweede asielaanvraag in die op 25 november 2013 door het CGVS niet in overweging werd genomen. Uw moeder diende vervolgens op 16 juni 2014 een derde asielaanvraag waar het CGVS op 28 oktober 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, aangezien opnieuw werd geoordeeld dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. U brengt in het kader van uw huidige asielaanvraag geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze voorgaande appreciaties. Allereerst werden de door u voorgelegde eigendomsakte en

de oproepingsbrief reeds werden beoordeeld in de eerste en derde asielaanvraag van uw moeder. Reeds toen werd beoordeeld dat aan deze documenten geen enkele bewijswaarde kon toegekend worden. Uw karte-melli en shenasnameh bevestigen enkel uw identiteitsgegevens, welke in deze beslissing geenszins in twijfel worden getrokken.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) "en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht" haalt verzoeker aan dat hij bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag op 2 oktober 2014 nieuwe documenten heeft neergelegd met name: "een kopie van zijn nationale kaart (karte-melli), een kopie van zijn boekje van de burgerlijke stand (shenasnameh), een kopie van de eigendomsakte waaruit blijkt dat de heer G. L. (...) zich met zijn woning borg stelde voor de vrijlating van de moeder van verzoekster (waarvan tegenpartij onterecht stelt

dat het de eigendomsakte zou zijn die de moeder van verzoeker als borg gaf om haar vrijlating te bekomen), een oproepingsbrief dd. 05.12.2013 op naam van G. L. (...)". Verzoeker stelt dat deze niet eerder konden aangebracht worden *"en vormen derhalve nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet"*. Verzoeker meent tevens dat deze documenten de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt, omdat deze documenten enerzijds zijn identiteit aantonen en anderzijds de actualiteit van zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Iran objectiveren. Daarenboven stelt verzoeker vast dat *"Tegenpartij oordeelde in het kader van de derde asielaanvraag van de moeder van verzoeker, waarbij zij eveneens o.a. de oproepingsbrief op naam van G. L. (...) en de eigendomsakte van deze laatste waaruit blijkt dat hij zich borg heeft gesteld voor haar vrijlating, dat deze documenten wel degelijk nieuwe elementen uitmaakten in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet en besloot bijgevolg om haar meervoudige asielaanvraag in overweging te nemen"*. Verzoeker meent tevens dat de commissaris-generaal nalaat *"om in de bestreden beslissing aan te geven op welke wijze de door verzoeker ingediende eigendomsakte en oproepingsbrief zouden zijn beoordeeld in het kader van zijn huidige asielaanvraag. Tegenpartij beperkt zich er in de bestreden beslissing toe om naar de eerdere analyse in het kader van de asielaanvragen van zijn moeder te verwijzen, zonder in de bestreden beslissing enige reden aan te geven waarom aan deze documenten geen enkele bewijswaarde kon worden toegekend. De bestreden beslissing is niet op een degelijke wijze gemotiveerd, gelet op het feit de inhoud van deze beslissing verzoeker niet toelaat de motieven ervan te begrijpen en zich hiertegen te verweren in het kader van onderhavig beroep."* Verzoeker meent dat de nieuwe feiten wel degelijk beantwoorden aan de vereisten van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker betwist niet dat zijn asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als deze die hij en zijn moeder eerder hebben aangebracht maar meent dat de nieuwe documenten en informatie belangrijk zijn. Verzoeker herhaalt dat zijn familie in Iran moeilijkheden kreeg omwille van zijn moeder, en dat dit ook op hem zal slaan zodat hij niet kan terugkeren naar Iran.

2.3. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 5 november 2014 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

2.5. Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.6. Huidig beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad mag echter geen uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Aldus werd besloten in het arrest RvV van 16 september 2013, nr. 109 788 inzake verzoeker:

“Verzoekende partij hamert er verschillende keren op dat haar hoofdprobleem te maken heeft met de activiteiten van haar vader en met de familie van haar moeder, dat zij dit ook heeft aangegeven tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal en dat haar niet kan worden verweten dit niet eerder te hebben gezegd, aangezien verwerende partij dan toch wel tijdig op de hoogte werd gebracht van deze problemen en zij van haar oom niet eerder over deze problemen mocht praten. Verzoekende partij merkt ook nog op dat verwerende partij hier helemaal voorbij gaat aan het feit dat zij op het ogenblik van haar vertrek uit Iran nog minderjarig was. Verder wijst verzoekende partij er verschillende keren op dat haar oom in België als vluchteling werd erkend, dat het wel degelijk vaststaat dat zij de neef is van deze persoon en dat uit het BCHV-document en uit het door haar “oom” opgesteld attest blijkt dat de vrees voor vervolging gelinkt is aan de familiale situatie en dat haar moeder om dezelfde problemen Iran is ontvlucht, zodat vaststaat dat zij persoonlijk ook een gegronde vrees voor vervolging koestert in haar land van herkomst. Verzoekende partij stelt hierna dat verwerende partij echter geen rekening heeft gehouden met deze gegevens, waarbij zij verschillende keren benadrukt dat haar asielaanvraag gelinkt is aan die van haar moeder en die van haar oom, die ondertussen als vluchteling werd erkend, en dat de stukken uit hun dossier, op het gehoorverslag van haar moeder na, niet eens in haar administratief dossier terug te vinden zijn. Verwerende partij miskent volgens verzoekende partij dan ook het principe van eenheid van gezin.

De Raad treedt verwerende partij bij waar deze in haar nota met opmerkingen het volgende stelt: “Het komt verweerder voor dat verzoeker het geweer van schouder lijkt te veranderen nu blijkt dat verzoekers aanvankelijke verklaringen met betrekking tot zijn vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn muzikale optredens manifest ongeloofwaardig blijkt. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker tijdens zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken zijn persoonlijke problemen hoofdzakelijk verbindt aan zijn muzikale activiteiten. Hij verklaart dat zijn vader weliswaar politieke problemen had, maar hijzelf niet vanwege zijn jonge leeftijd (vragenlijst cgvs, p.2). Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart verzoeker dan weer dat zijn muzikale activiteiten en de daaraan verbonden vervolging slechts een bijkomend probleem zijn en de problemen omwille van de politieke activiteiten van zijn vader en zijn familieleden langs vaders- en moederszijde zijn voornaamste vrees in geval van terugkeer vormen. Slecht wanneer verzoeker er tijdens zijn gehoor op het CGVS op gewezen wordt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel stelde problemen te hebben omwille van zijn muzikale activiteiten te hebben en nergens vermeldde dat hij problemen had omwille van de politieke activiteiten van zijn familieleden verklaart hij plots dat hij toen niet alles vertelde omdat zijn oom, de broer van zijn moeder, hem dit niet toestond zolang zijn procedure nog lopende was. Door deze houding verhindert verzoeker niet alleen de Belgische asielinstanties een appreciatie te maken van zijn asielaanvraag, zijn wijzigend asielrelaas – zonder enig motief ter rechtvaardiging – ondermijnt ook volledig de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker verklaarde vrees. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij bij de eerste mogelijkheid een coherente toelichting geeft bij alle elementen ingeroepen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en dat hij antwoordt op elke vraag die hem gesteld wordt. Dat verzoeker verklaart in 2010 op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de volledige waarheid te hebben (...) verteld op vraag van zijn oom langs moederszijde, en op het gehoor voor het Commissariaat-generaal plots stelt dat zijn asielrelaas hoofdzakelijk verband houdt met de problemen van deze ondertussen door het CGVS als vluchteling erkende oom (H. M. S. alias M. K. o.v. 5.450.468) wijst op het bijzonder opportunistisch karakter van zijn wijzigende verklaringen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid. Van iemand die een beroep doet op internationale bescherming mag evenwel verwacht worden dat hij/zij de waarheid vertelt en de onderzoeker ten volle bijstaat bij het vaststellen van de feiten van zijn/haar aanvraag en/of bij het evalueren van zijn/haar vrees. Verzoeker

heeft, zoals hierboven reeds bleek, manifest nagelaten dit te doen. Het herhalen van eerdere verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt bijgevolg aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

(...)

Wat betreft de politieke activiteiten van verzoekers vader en de daaraan verbonden problemen die hij tijdens zijn asielaanvragen aanhaalde dient te worden opgemerkt dat de eerste asielaanvraag van verzoekers vader op 31 augustus 2006 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van verblijf gezien het bedrieglijk karakter van deze aanvraag. Ook de tweede asielaanvraag van zijn vader en de hiermee verbonden asielaanvraag van zijn moeder werden afgesloten met beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De RvV bevestigde op 23 april 2010 deze beslissing en stelde dat er geen geloof kon worden gehecht aan het relaas van verzoekers ouders en evenmin geloof gehecht kon worden aan de problemen die de aanleiding vormden tot het vertrek uit Iran. Gezien voorgaande elementen kan er evenmin geloof worden gehecht aan de beweringen dat verzoeker problemen vreest in geval van terugkeer naar Iran omwille van politieke activiteiten. Voorts dient te worden opgemerkt dat verzoeker ook tot op heden (...) geen enkel (...) bewijs bijbrengt van het bestaan van een familieband met zijn vermeende oom H. M. S. alias M. K. o.v. 5.450.468. Het feit dat dit in de beslissing van zijn moeder niet betwist wordt maakt in deze nog geen bewijs uit. Zelfs indien deze persoon werkelijk een oom langs moederszijde betreft, kan uit verzoekers verklaringen evenmin afgeleid worden dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst persoonlijk geviséerd zou worden door de Iraanse autoriteiten. Verzoeker is zelf nooit politiek actief geweest en hij heeft evenmin aannemelijk gemaakt vergaderingen van politieke partijen of organisaties te hebben bijgewoond. Verzoeker verklaart expliciet dat politiek engagement toch geen zin heeft in Iran (cgvs p. 10). Hij kan zich (...) evenmin vinden in de activiteiten van zijn oom (cgvs p. 11). Bovendien blijkt nergens uit zijn verklaringen voor het cgvs dat hij aangehouden, verhoord, vastgehouden of beschuldigd werd omwille van de politieke activiteiten van zijn familieleden. Integendeel, hij stelt zelf uitdrukkelijk nooit geen politieke problemen met het regime te hebben gehad. Verzoeker verklaart dat zijn problemen meer van geestelijke aard waren, dat hij hen niet meer kon verdragen (cgvs p. 12). Bovenstaande elementen doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor de Iraanse autoriteiten niet kan onderbouwen. Ook in het BCHV advies voor verzoekers "oom" valt geen spoor in die richting te bespeuren." Waar verzoekende partij als bijlage (4) bij het verzoekschrift nog een getuigenis bijbrengt van H. M. S., die stelt dat zijn zus, de moeder van verzoekende partij, om dezelfde redenen Iran is moeten ontvluchten en dat zij in geval van terugkeer naar Iran haar leven riskeert, merkt de Raad op dat, los van het feit dat deze verklaring geen enkele verwijzing inhoudt naar de problemen van verzoekende partij zelf, aan dergelijk document geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden gehecht, aangezien het een, overigens zeer beknopt, document betreft dat uitgaat van een beweerd zeer nauw familielid van verzoekende partij.

Waar verzoekende partij argumenteert waarom volgens haar het principe van eenheid van familie werd geschonden in de bestreden beslissing, wenst de Raad te benadrukken dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De procedure tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft niet tot doel over te gaan tot de erkenning van dit recht louter en alleen uit eerbiediging voor het gezinsleven. Immers moet nagegaan worden of verzoekende partij zelf een gegronde vrees tot vervolging heeft omwille van een van de in het vluchtelingenverdrag vermelde gronden. Hij wijst erop dat het principe van eenheid van familie niet ingeschreven staat in het vluchtelingenverdrag en dat het doel van de procedure tot erkenning van vluchteling niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het vluchtelingenverdrag vermelde gronden (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Het loutere feit dat verzoekende partij de neef zou zijn van een in België erkend vluchteling – waarbij nogmaals dient te worden opgemerkt dat zij haar verwantschap met deze persoon niet eens kan bewijzen – volstaat dan ook niet om de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen.

2.2.2.1. Verzoekende partij voert aan dat verwerende partij tevens in haar onderzoekplicht faalt door zich enkel te steunen op een Cedoca-document aangaande "het regime van de Islamitische Republiek Iran en zijn veiligheidsapparaat", dat dateert van augustus 2009. Niet alleen is deze informatie volgens verzoekende partij onvolledig – het rapport houdt geen analyse in van de situatie van etnische minderheden in Iran en het verbod op muziek – het dateert tevens van meer dan vier jaar geleden. Verzoekende partij citeert een tweetal passages uit het – recenter – "Nederlands Algemeen

Ambtsbericht" van augustus 2012 (bijlage 5 bij het verzoekschrift), teneinde aan te kaarten dat de Ahwazi zich op sociaal en economisch gebied achtergesteld voelen door de Iraanse regering, dat zij niet voldoende de mogelijkheid hebben om hun eigen taal en cultuur te beleven en dat bepaalde muziekgenres, zoals rapmuziek, er als obscene worden beschouwd en verboden zijn. Verzoekende partij wijst erop dat haar verklaringen dat zij als muzikant heeft opgetreden in Iran op zich niet betwist worden in de bestreden beslissing. Zij hamert erop dat musiceren in Iran als een teken van verzet wordt beschouwd. Het is dan ook geloofwaardig dat zij mede omwille van haar muzikale activiteiten een doelwit vormt voor de Iraanse autoriteiten. Verzoekende partij vindt dat verwerende partij, door van haar te verwachten dat zij meer dan vier jaar na haar vertrek uit haar land van herkomst zou kunnen zeggen welke politiedienst controle uitvoert op muzikale activiteiten, geen rekening heeft gehouden met haar minderjarigheid op het ogenblik van haar vertrek uit Iran. Bovendien heeft verwerende partij enkel onderzoek gevoerd naar haar situatie in Iran voorafgaandelijk aan 2009, zonder evenwel in te gaan op de huidige risico's die zij zou lopen bij een terugkeer naar Iran. Verzoekende partij besluit dat, doordat verwerende partij bij haar analyse enkel verwijst naar "oude" informatie aangaande het veiligheidsapparaat in Iran, zonder verder in te gaan op de door haar ingeroepen asielmotieven, zij de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet schendt.

2.2.2.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing op genoegzame wijze uiteenzet waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden problemen die zij in Iran zou hebben ondervonden omwille van haar muzikale activiteiten. Zo motiveert verwerende partij dat verzoekende partij geen begin van bewijs heeft kunnen voorleggen van deze muzikale activiteiten, dat haar ouders deze activiteiten en de daaraan verbonden problemen helemaal niet hebben vermeld tijdens hun asielaanvraag/asielaanvragen en dat verzoekende partij dienaangaande bijzonder vage en weinig gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, die niet stroken met de objectieve landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Verder stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij in België helemaal geen muzikale/culturele activiteiten ontplooit, hoewel zij hiertoe de mogelijkheid heeft, dat zij betreffende de arrestaties door de Iraanse veiligheidsdiensten tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd, dat zij zeer wisselende verklaringen heeft afgelegd over de rol die deze (en andere) problemen uitmaken in haar asielaanvraag en dat zij en haar moeder tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot haar laatste arrestatie in Iran. Gelet op deze vaststellingen, die niet door verzoekende partij worden weerlegd in het verzoekschrift, stelt de Raad dan ook vast dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar muzikale activiteiten voor de partij Kalge Arab, noch aan de problemen die zij hierdoor zou hebben ondervonden. Haar argumentatie dat uit de informatie die zij bijbrengt, blijkt dat musiceren in Iran als een teken van verzet wordt beschouwd enerzijds en dat door verwerende partij niet betwist wordt dat zij in Iran als muzikant optrad anderzijds, waardoor het volgens haar dan ook geloofwaardig is dat zij mede omwille van haar muzikale activiteiten een doelwit vormt voor de Iraanse autoriteiten, kan dan ook niet worden bijgetreden. Haar kritiek dat het Cedoca-rapport onvolledig is, daar het geen analyse inhoudt van de situatie van etnische minderheden in Iran en het verbod op muziek, is, gelet op het voorgaande, irrelevant.

Verzoekende partij voert aan dat van haar niet kan worden verwacht dat zij na meer dan vier jaar nog zou kunnen vertellen welke politiedienst bevoegd is voor de controle van muzikale activiteiten. Bovendien is de informatie waarop verwerende partij steunt volgens verzoekende partij gedateerd. De Raad treedt verwerende partij echter bij waar zij opmerkt dat van iemand die beweert dat hij vervolging door de Iraanse overheid vreest omwille van zijn muzikale activiteiten, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van de bevoegde politiediensten in zulke aangelegenheden. Dat deze problemen dateren van enkele jaren geleden is volgens de Raad geen afdoend excuus voor deze onwetendheid. Net zo min kan het feit dat verzoekende partij minderjarig was ten tijde van de voorgehouden problemen als verschoningsgrond worden aanvaard voor deze onwetendheid. Hierbij merkt de Raad nog op dat de vaststelling in kwestie dient te worden samen gelezen met de andere door verwerende partij gedane vaststellingen, die ertoe hebben geleid dat aan deze verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht. Betreft de bemerking dat de landeninformatie die verwerende partij aanhaalt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, dateert van 2009, merkt de Raad, daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij helemaal geen objectieve informatie bijbrengt teneinde haar argument te staven, op dat niet kan worden ingezien hoe deze bemerking enig soelaas zou kunnen bieden. De problemen die verzoekende partij beweert te hebben gekend dateren immers van voor 2009, zodat zij de gedateerdheid van de landeninformatie niet kan aanhalen teneinde haar bewering dat de Agahi toen bevoegd was voor controle op muziek en cultuur – hetgeen niet strookt met de landeninformatie – aannemelijk te maken. Verzoekende partij geeft overigens zelf in haar verzoekschrift aan dat niet van haar kan worden verwacht dat zij dergelijke zaken nog zou weten na vier jaar, waarmee zij derhalve aangeeft dat zij zich dergelijke informatie simpelweg niet kan herinneren.

Waar verzoekende partij nog bekritiseert dat verwerende partij enkel onderzoek heeft gevoerd naar haar situatie in Iran voorafgaandelijk aan 2009, zonder evenwel in te gaan op de huidige risico's die zij zou lopen bij een terugkeer naar Iran, duidt de Raad erop dat dergelijk argument totaal voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing. Hieruit blijkt dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangereikte elementen in aanmerking heeft genomen teneinde na te gaan of verzoekende partij aannemelijk heeft kunnen maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt om te worden vervolgd dan wel om ernstige schade te lijden."

2.7. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk stellen dat zijn eigen asielmotieven niet in aanmerking werden genomen. Verwerende partij wijst er ter terechtzitting nog op dat de eigendomsakte in feite de situatie van verzoekers moeder aanbelangen en de asielaanvraag van verzoekers moeder intussen werd geweigerd. Bovendien stelt de bestreden beslissing duidelijk: *"U brengt in het kader van uw huidige asielaanvraag geen elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze voorgaande appreciaties. Allereerst werden de door u voorgelegde eigendomsakte en de oproepingsbrief reeds werden beoordeeld in de eerste en derde asielaanvraag van uw moeder. Reeds toen werd beoordeeld dat aan deze documenten geen enkele bewijswaarde kon toegekend worden. Uw karte-melli en shenasnameh bevestigen enkel uw identiteitsgegevens, welke in deze beslissing geenszins in twijfel worden getrokken"*.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.8. De bestreden beslissing stelt aldus correct dat: *"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt."

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

2.9. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

2.10. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK